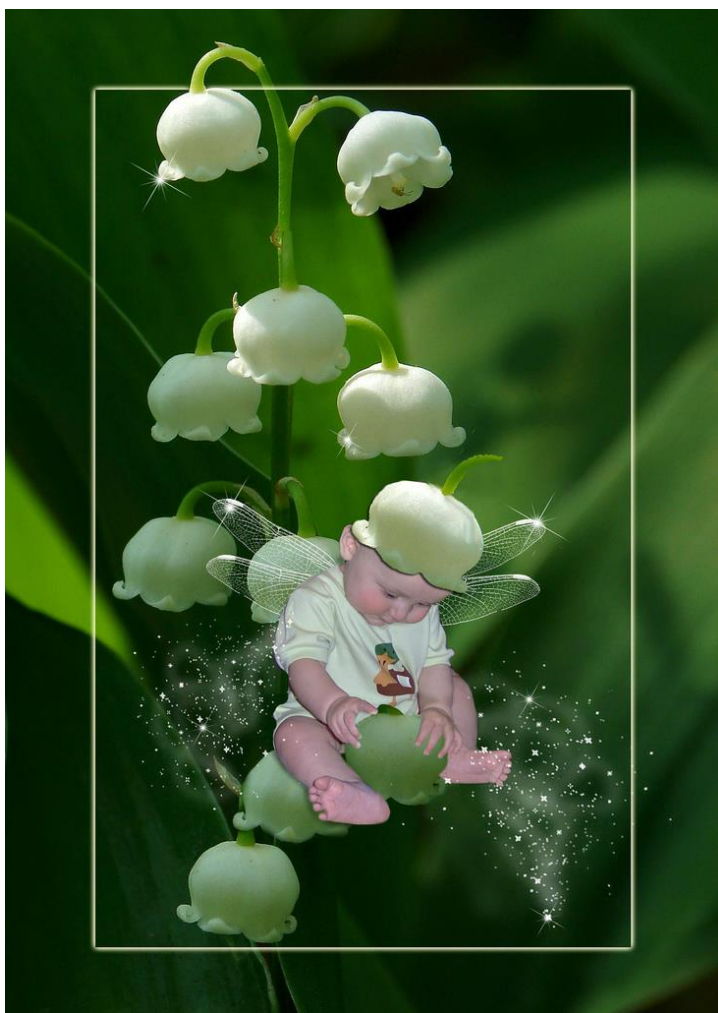

**Drepturile și
îndatoririle
beneficiarilor direcți și
indirecți ai educației**

Motto:
*Un copil este ca o sămânță de
floare...
Cât de frumos va crește, cât de
frumos va rodi,
Depinde de grădinarul care o va
îngriji,
De ce pământ și de câtă lumină
și apă are,
De cât e de ferită de frig, de
furtună și de soare prea tare.
E atât de plăpândă...
Cum ai putea s-o rupi ori să o
calci în picioare
Când e tot ce va mai rămâne în
urma ta.
(Irina Petrea)*

Odată cu venirea pe acest pământ, fiecare din noi primește anumite drepturi și obligații. Este foarte important să cunoaștem bine cum să procedăm cu privire la drepturile noastre și ale altora, ca să putem trăi o viață fericită, împlinită și în armonie cu noi înșine și cu ceilalți oameni.

Drepturile fără obligații înseamnă anarhie.

[Lesia Ukrainka](#) în [Stăpânul de piatră](#)

Ce inseamna "copil"

Copilul este persoana care nu a implinit varsta de 18 ani si nu a dobandit capacitatea deplina de exercitiu, in conditiile legii.

Capacitatea deplina de exercitiu este capacitatea de a-si exercita drepturile si de a-si asuma obligatii, a persoanei care a implinit varsta de 18 ani sau a persoanei care se casatoreste inainte de aceasta varsta.

Primul pas făcut de UNICEF, având în vedere limitarea șanselor de viață și lezarea drepturilor copilului, a fost, la 20 noiembrie 1959, emiterea "Declarației Drepturilor Copilului".

"Omenirea este datoră să ofere copiilor ce este mai bun din ce are de oferit".

20 de ani mai târziu, în 1979 — „Anul Copilului” —, a fost propus ca această Declarație, care nu cântărea mai mult decât o simplă recomandare, să fie extinsă și făcută obligatorie pentru toate popoarele. După alți 10 ani, în urma unor negocieri extrem de anevoioase, Convenția cu privire la Drepturile Copilului cuprinzând 54 de articole a fost în sfârșit adoptată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite. Această Convenția fost semnată între timp de peste 180 de state.

Drepturile copilului sunt reglementate de [Convenția asupra Drepturilor Copilului](#) adoptată de către [Adunarea Generală a Națiunilor Unite](#) la data de 20 noiembrie 1989. Convenția a fost asumată și de România prin adoptarea legii Legea nr. 18/1990 pentru ratificarea Convenției cu privire la drepturile copilului (publicată în Monitorul Oficial nr. 314 din 13 iunie 2001). Documentul definește drepturile și principiile dezvoltării normale a unui copil.

Copiii au drepturi oriunde s-ar afla - acasă la părinții naturali, în familii substitutive, în instituții de îngrijire sau la școală. Părinții și familiile, grupurile profesionale care lucrează cu copiii, dar și orice cetățean responsabil ar trebui să știe de existența acestor drepturi.

Drepturile fundamentale ale copilului cuprinse în Convenție:

- >>> Dreptul la viață;
- >>> Dreptul la un nume și o naționalitate;
- >>> Dreptul la educație;
- >>> Dreptul de a-și exprima liber ideile;
- >>> Dreptul la îngrijire medicală;
- >>> Dreptul de a fi protejat împotriva oricărei formă de violență, abuz sau neglijență;
- >>> Dreptul la joacă și timp liber.

Copilăria în care „Cântă zarea,cântă vântul,/ Cântă noaptea plină de scânteii” reprezintă pentru copil perioada în care trebuie să fie liber să se joace, să primească o educație de calitate, să crească sănătos și să fie tratat fără prejudecăți. Copilăria își afirmă valoarea prin respectarea drepturilor și obligațiilor specifice vârstelor. Dacă vrem ca drepturile cetățenilor adulți să fie respectate, trebuie să învățăm respectarea drepturilor copiilor pentru a-i forma în acest spirit.

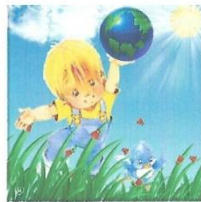
„Semeni fapte bune și culegi deprinderi
Semeni deprinderi și culegi un caracter
Semeni un caracter și culegi un destin.”
(proverb chinezesc)

Copiii reprezintă pentru oamenii mari “podoaba cea mai aleasă a omenirii”.Așa cum nu ne putem imagina primăvara un pomișor sănătos fără mugurași și flori așa nu putem privi viața noastră durabilă fără copii, fără responsabilitatea pentru ei, fără zâmbetul lor fericit, fără ochii lor plini de lumină și căldură. Dumnezeu a lăsat multă culoare și gingășie în flori și multă dragoste și iubire în copil care este de fapt floarea și culoarea vieții omului.

Copiii sunt adeseori influențați de lucruri la care nici nu te gândești. Ei au nevoie să fie ocrotiți, ajutați să se dezvolte, au nevoie de o familie care să-i iubească și să-i educe cât mai bine. Acceptarea premisei că adulții au responsabilități și obligații în îndeplinirea nevoilor copiilor înseamnă acceptarea faptului că toți copiii au drepturi. Nevoile devin drepturi când sunt recunoscute ca imperative pentru protecția și calitatea vieții copilului.

În Declarația Universală a Drepturilor Omului se precizează că familia constituie elementul fundamental al societății. Familia ocrotește copilul și are dreptul la ocrotire din partea societății. Obiectivul principal al acțiunii educative este formarea personalității copilului, care este urmărit atât în familie, cât și în grădiniță/școală, astfel încât sarcinile școlii și ale familiei în materie de educație și instrucție se împletesc și se sprijină reciproc.

*Copiii au dreptul... la un mediu curat, acasă, la grădiniță
sau oriunde s-ar afla... și îndatorirea ,
de a păstra curățenia și de a proteja mediul înconjurător.*

*Copiii au dreptul... la relaxare, la joacă
și la alte activități recreative..... și îndatorirea,
de a nu utiliza în mod greșit timpul liber.*

*Copiii au dreptul... de a face greșeli...
... și îndatorirea , de a învăța din propriile greșeli.*

*Copiii au dreptul... de a fi respectați
... și îndatorirea , de a-i respecta pe ceilalți.*

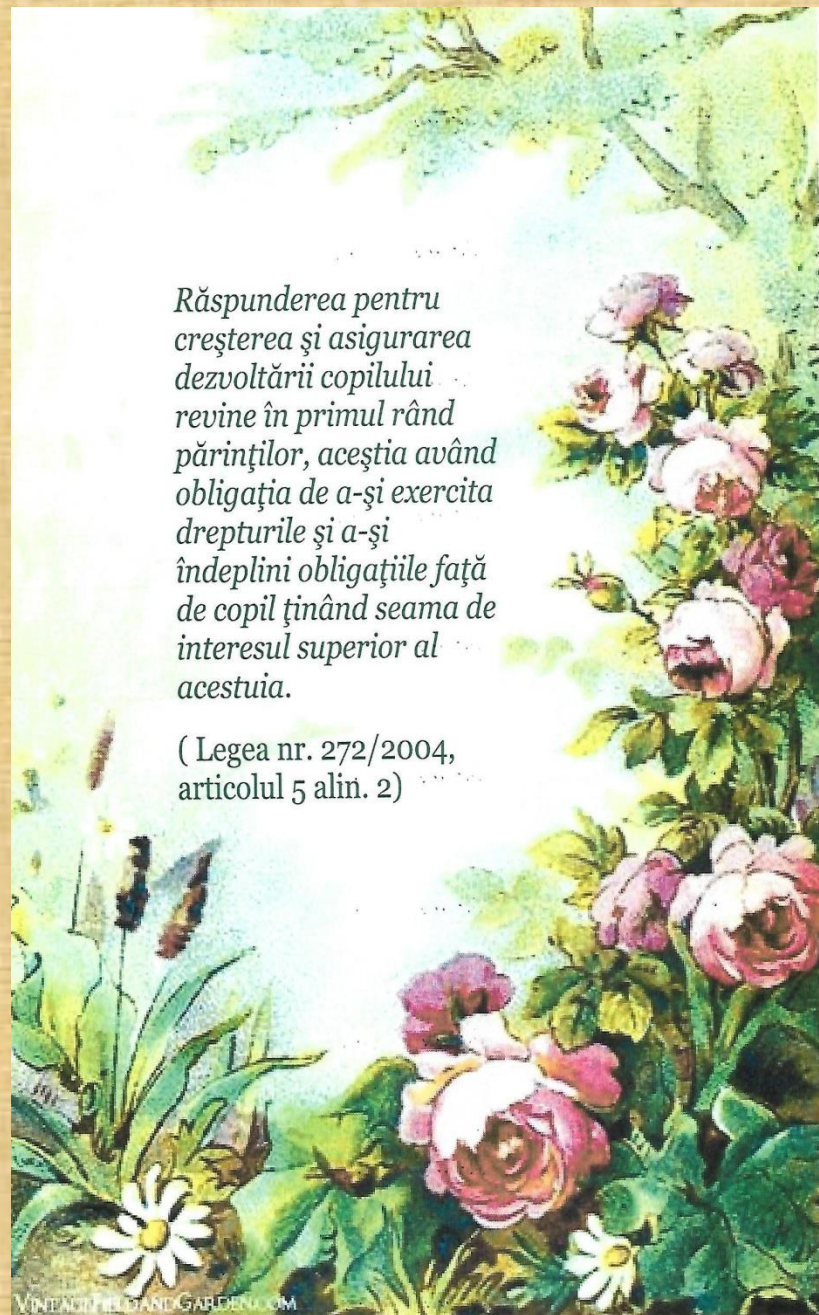
*Copiii au dreptul de a avea o familie.....
și îndatorirea , de a-i asculta și respecta pe părinți.*

Nu găsim nicăieri în lege o definiție a părintelui. Noul cod civil ne spune, în articolul 261, doar că *Părinții sunt cei care au, în primul rând, îndatorirea de creștere și educare a copiilor lor minori*. În același sens, în Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, găsim, la articolul 5 alin. 2, o mențiune cu privire la aceleași drepturi și obligații ale părinților față de copii:

Răspunderea pentru creșterea și asigurarea dezvoltării copilului revine în primul rând părinților, aceștia având obligația de a-și exercita drepturile și a-și îndeplini obligațiile față de copil ținând seama de interesul superior al acestuia.

(Legea nr. 272/2004, articolul 5 alin. 2)

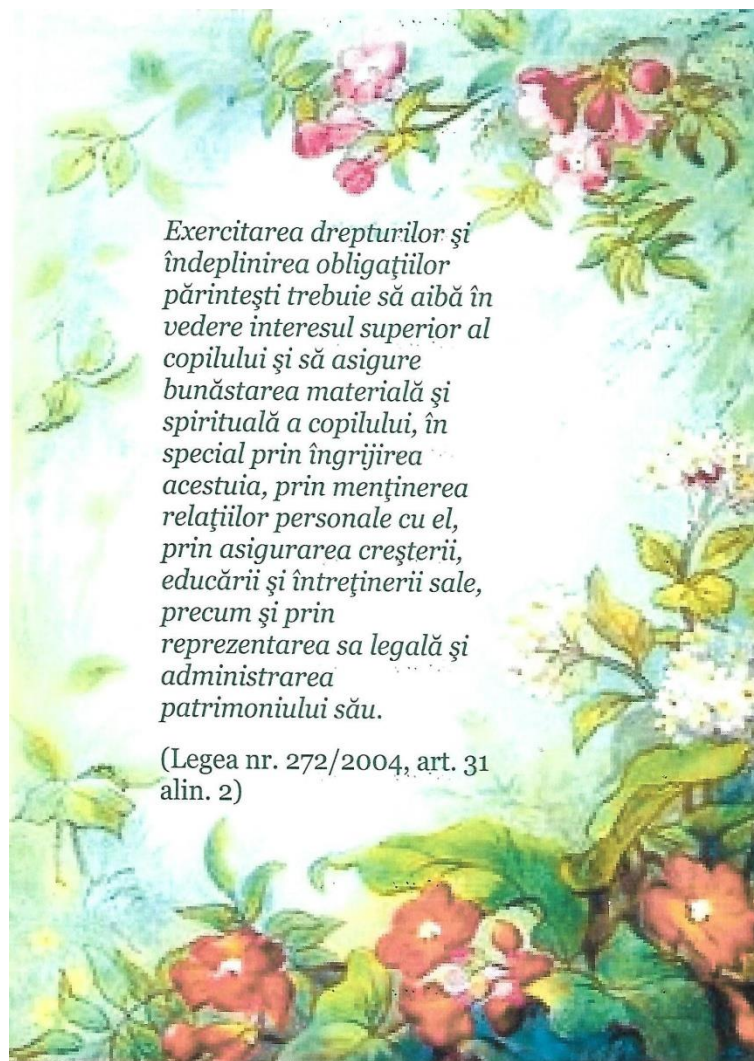
În Legea 272/2004, lucrurile par să se repete în mod obsesiv, parcă expres pentru a ne face să înțelegem importanța „profesiei” de părinte, atribuțiile și sarcinile celor care au copii. Mai multe articole tratează aceeași chestiune cu privire la obligațiile părinților, reluată de fiecare dată prin adăugarea câte unui nou element. Articolul 30 alin. 2 spune că:

Părinții au obligația:

- să își asume responsabilitatea pentru comportamentul copilului, acesta fiind și rezultatul modului în care se comporta ca părinte;
- să realizeze un echilibru între metodele bazate pe restricții și cele bazate pe recompense, astfel încât copilul să nu se simtă constrâns în mod exagerat, dar nici să fie lăsat să poarte singur povara unei prea mari libertăți;
- să fie consecvenți în comportamentul și regulile pe care le impun copiilor; această consecvență trebuie să se manifeste la ambii părinți (care trebuie să cadă de acord asupra regulilor și să le aplice la fel);
- să-și asculte mai întâi copilul (părerile lui, ce simte etc.) și, după ce acesta se simte în siguranță și iubit, abia apoi să dea sfaturi sau să aducă critici constructive;
- să facă efortul de a depăși grijile cotidiene de adult și să acorde un timp special copilului și nevoilor lui – ce a învățat la grădiniță, ce prieteni și-a făcut, ce frământări îl macină, ce teme îl interesează ;
- să fie atent la felul în care copii își petrec timpul liber și să-l îndrume spre activități care să îi formeze trăsături pozitive de caracter ;
- să îl trateze ca pe un partener de acțiune și discuție și, atunci când îl simte pregătit, să îl lase să ia propriile decizii și să acționeze în baza acestora.

Din articolul 31 alin. 2, aflăm din nou că:

Dar care este acest interes superior al copilului și cum este privit el în cazurile în care copiii vin pe lume din întâmplare? În orice fel de situație care implică existența unui copil, oricine are posibilitatea de a oferi sprijin acestuia în vederea dezvoltării lui trebuie să o facă. Iar dacă părinții nu sunt cei care, în mod normal, ar trebui să se îngrijească de copiii lor, cu toții avem posibilitatea de a anunța slaba gestionare a relației dintre un părinte și copilul său, cu scopul de a restabili echilibrul din toate punctele de vedere în viața acestuia. Cu toate că părinții sunt liberi să aleagă maniera în care își cresc și educă propriul copil, comunității vecine îi este atribuit dreptul de a interveni atunci când este necesar, tocmai pentru a asigura în orice moment realizarea interesului superior al copilului.

*Copiii au dreptul... la educație...
...și îndatorirea, de a învăța cât mai mult
și de a-i ajuta și pe alții să învețe.*

În mod firesc, părinții sunt primii educatori ai copilului. Vine apoi rândul profesioniștilor din grădinițe și școli să se ocupe de educarea și formarea copiilor printr-o metodologie și un curriculum specific vârstei acestora. Dar educația copiilor, priviți ca cei mai tineri membri ai unei comunități, este responsabilitatea întregii comunități.

PARTENERIATUL GRĂDINIȚĂ – PĂRINTE

Proiectul instituțional al grădiniței trebuie să prevadă proceduri și activități care să permită implicarea activă a părinților în activitatea desfășurată. Aceasta presupune ca, la nivel instituțional, să fie asumat faptul că beneficiarul direct al instituției este FAMILIA, fiecare membru al familiei fiind în egală măsură beneficiar și partener al serviciilor pe care le oferă grădinița. La nivel instituțional, este bine să se conștientizeze faptul că implicațiile pe care le are actul educațional se răsfrâng asupra tuturor participanților: copii, părinți, și cadre didactice și personal auxiliar.

De aici, trebuie să avem prevăzute activități și proceduri de feedback, prin care să putem evalua dacă grădinița, prin activitățile sale, răspunde în mod satisfăcător nevoilor beneficiarilor săi, dacă dinamica instituțională corespunde dinamicii în care evoluează ultimele tendințe pedagogice.

CONTRACTUL CU FAMILIA, ne ajută pe noi, educatori și părinți, să ne asumăm într-un mod formal parteneriatul. Existența unui contract formalizat are implicații psihologice care duc la delimitarea și asumarea drepturilor și obligațiilor ce decurg din această relație, atât de către părinți, cât și de către profesioniști.

După înscrierea în programul de grădiniță, relația de parteneriat între părinți și cadrele didactice se construiește cu fiecare zi, prin schimbul de informații. Relația individualizată de parteneriat dintre educator și familie are ca punct de pornire realizarea unui plan individualizat privind îngrijirea, creșterea și educarea copilului și care trebuie să fie anexă a contractului pe care grădinița și părinții îl semnează.

(1) Părinții, tutorii sau susținătorii legali ai preșcolarului sunt parteneri educaționali principali ai unităților de învățământ.(ROFUIP)

ART. 186 (ROFUIP)

1) Unitățile de învățământ încheie cu părinții, tutorii sau susținătorii legali, în momentul înscrierii antepreșcolarilor/preșcolarilor/elevilor, în registrul unic matricol, un contract educațional în care sunt înscrise drepturile și obligațiile reciproce ale părților.

2) Acesta este particularizat la nivelul fiecărei unități de învățământ prin decizia consiliului de administrație, după consultarea Consiliului de părinți al unității de învățământ.

ART. 187(1) Contractul educațional este valabil pe toată perioada de școlarizare în cadrul unității de învățământ.

ART. 188

(1) Contractul educațional va cuprinde în mod obligatoriu: datele de identificare ale părților semnatare - respectiv unitatea de învățământ, beneficiarul primar al educației, părintele, tutorele sau susținătorul legal, scopul pentru care se încheie contractul educațional, drepturile părților, obligațiile părților, durata valabilității contractului, alte clauze.

(2) Contractul educațional se încheie în două exemplare originale, unul pentru părinte, tutore sau susținător legal, altul pentru unitatea de învățământ și își produce efectele de la data semnării.

Expresia parteneriat cu familia nu înseamnă doar o altă denumire a unei relații mai vechi în care familia era informată periodic ori la cerere, asupra evoluției copilului în activitatea școlară. Este vorba de o schimbare de statut a familiei în raport cu școala. Familiei îi revin acum mai multe drepturi- pe care noi trebuie să-i ajutăm, să-i conștientizăm și să beneficieze de ele –dar și sarcini sporite . Schimbările în plan socio-economic exprimă necesitatea reală a colaborării între grădiniță/școală și familie atât în rezolvarea unor sarcini de susținere materială, precum și în cooperarea în alegerea programelor de instruire și educare(curriculum la decizia școlii), pentru cunoașterea personalității copiilor, pentru orientarea școlară și profesională.

Condiții necesare în realizarea unui parteneriat eficient grădiniță-familie

Familia:

Să fie informată asupra serviciului de educație, asupra misiunii lui, asupra metodologiilor de lucru, activităților derulate și asupra expertizei personalului care își desfășoară activitatea în acel serviciu pentru a construi o relație de colaborare;

Să cunoască exigențele serviciului: regulamentele de ordine interioară, așteptări în ceea ce privește relația cu părinții, tipul de comunicare pe care îl utilizează etc.;

Să fie informați care sunt așteptările grădiniței de la părinți ca parteneri în îngrijirea, creșterea, dezvoltarea și învățarea copilului;

Grădinița:

Să asigure un spațiu de primire confortabil, care să asigure un grad de confidențialitate, deschis (fără birouri sau alte bariere fizice în comunicare);

Să acorde timpul necesar pentru a afla istoria și cultura familiei;

Să cunoască așteptările pe care le are familia de la serviciile oferite de instituție;

Să primească informații privind particularitățile copilului (vârstă, program de masă și somn, problemă medicală, rutine, interese specifice etc.);

Să afle modelele de relaționare stabilite în cadrul familiei și modelele culturale care definesc mediul familial al copilului (valori importante pentru familie, tip de alimentație, sărbători respectate în cadrul familiei, tip de adresare etc.);

Să dețină date despre problematica familiei (structura familiei, componența familiei, anamneza medicală/patologică a familiei, situația materială și financiară, status educațional etc.).

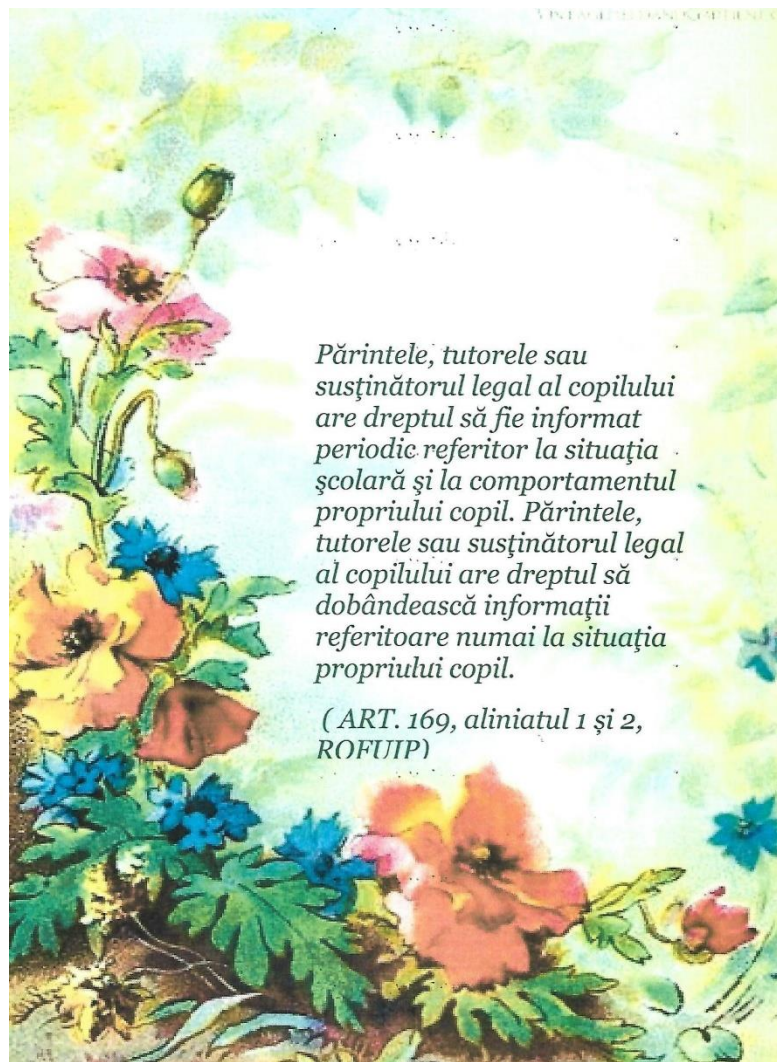

ROLURI ȘI RESPONSABILITĂȚI ALE PĂRINȚILOR:

- să recunoască grădinița ca instituție incluzivă, care asigură drepturi egale pentru toți copiii;
 - să-și cunoască copilul și posibilitățile lui, colaborând cu grădinița și cu educatorul;
 - să fie dispuși la activități de voluntariat în beneficiul copiilor;
- să colaboreze și să coopereze cu o deschidere permanentă spre grădiniță, comunitate în interesul copilului;
 - să respecte personalul din grădiniță;
- să sprijine activitatea educatoarei, în scopul dezvoltării integrale a copilului.

ROLURI ȘI RESPONSABILITĂȚI ALE PERSONALULUI GRĂDINIȚEI:

- să ofere șanse egale copiilor la accesul serviciilor oferite de grădiniță;
- să informeze părintele cu privire la oferta educațională a grădiniței pentru creșterea și dezvoltarea copilului;
 - să motiveze părintele să se implice și să colaboreze cu grădinița;
- să prezinte ce așteaptă de la părinte: colaborare, cooperare, încredere, sprijin, ajutor reciproc, confidențialitate, respect;
 - să manifeste transparență în procesul educativ;
- să accepte observațiile pertinente și promovarea sugestiilor privind obiectivele și prioritățile educaționale,
 - să evite stările conflictuale, tensionate, cu părinții, pentru a nu avea efecte negative asupra copilului.

Părintele, tutorele sau susținătorul legal al copilului are dreptul să fie informat periodic referitor la situația școlară și la comportamentul propriului copil. Părintele, tutorele sau susținătorul legal al copilului are dreptul să dobândească informații referitoare numai la situația propriului copil.

(ART. 169, aliniatul 1 și 2, ROFUIP)

Informarea părinților în ceea ce privește activitatea desfășurată de către copil în grădiniță presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului, drepturile de lui cu privire la implicarea în activitatea preșcolarului în grădiniță ce are ca obiectiv prioritar pregătirea pentru școală a acestuia, metodele de colaborare cu grădinița. În acest scop este necesar un dialog între cadrele didactice și părinți: educatoarele trebuie să inițieze și să mențină o relație de colaborare și comunicare cu părinții, iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională, părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în dialogul cu dascălii, grădinițele trebuie să asigure părinților asistența necesară. Atunci când părinții, copiii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul preșcolarilor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

Avizierul grupei/grădiniței: conține informații de interes comun pentru părinți privind activități ce se desfășoară, diferite teme educaționale rezultate de la concurs, strategiile aplicate, programul de activitate al școlii;

. În ceea ce privește grădinițele urbane, datorită dezvoltării tehnologice, multe dintre acestea au propria pagină de internet, pe care acestea afișează ultimele noutăți legate de activitățile educaționale și cele adresate părinților, poze și altele, iar

corespondența cu părinții se face prin diferitele canale electronice de comunicare.

- revista școlii și site-ul web al grădiniței: ce conțin informații despre activitățile instituției, prezentarea unor evenimente, anunțuri despre activitățile ce urmează a fi desfășurate, articole diverse la care pot să-și aducă aportul și unii părinți;

Prin activitatea în parteneriat cu părinții, cadrul didactic își asigură un sprijin în propria activitate. Învățându-i pe părinți să se implice în dezvoltarea copiilor lor, întărim interacțiunile și relațiile dintre părinți și copii. Participarea părinților la activitățile de la grupă este foarte importantă acesta putând observa felul în care decurge o zi în grădiniță: ce activități se

desfășoară, ce metode sunt folosite de către educator, care sunt materialele utilizate și, mai ales, își poate observa copilul în grupul de colegi, cunoaște progresele lui și cum ar trebui sprijinit acasă. El poate participa ca simplu observator sau se poate implica în activitate alături de educator, de exemplu le poate citi copiilor o poveste, îi poate învăța un cântec, un dans sau un joc.

Dacă părinții sunt implicați în activitățile copiilor, educatorii pot observa în mod direct, felul în care aceștia motivează copiii, cum comunică cu ei sau felul în care își împărtășesc experiențele.

Participând la diferite activități din grădiniță, părinții își dau seama de bogăția și varietatea materialelor necesare pentru buna desfășurare a activităților cu copiii. Astfel, ei devin preocupați de adunarea unor materiale necesare desfășurării acestor activități.

Părinții **au dreptul și obligația** să:

- își folosească cunoștințele și abilitățile pentru sprijinirea grădiniței în asigurarea condițiilor optime de desfășurare a activităților educative precum și în elaborarea unor direcții de organizare și sprijin financiar al grădiniței;

- să coordoneze și să colaboreze în cadrul unor evenimente speciale, cautând resurse pentru desfășurarea unor activități sau proiecte, ajutând la desfășurarea acestora;
- să desfășoare acțiuni de reparare și îmbunătățire a bazei materiale a grădiniței.

Părinții pot ajuta la zugrăvirea unor spații, vopsirea jucăriilor din curtea grădiniței, amenajarea spațiului de joacă sau repararea aparaturii electrice;

De asemenea **părinții au dreptul** să se implice în mod concret în luarea de decizii referitoare la activități extrașcolare, la modificarea orarului, la stabilirea disciplinelor opționale, iar responsabilitatea pentru evoluția copilului să fie împărțită între școală și părinți.

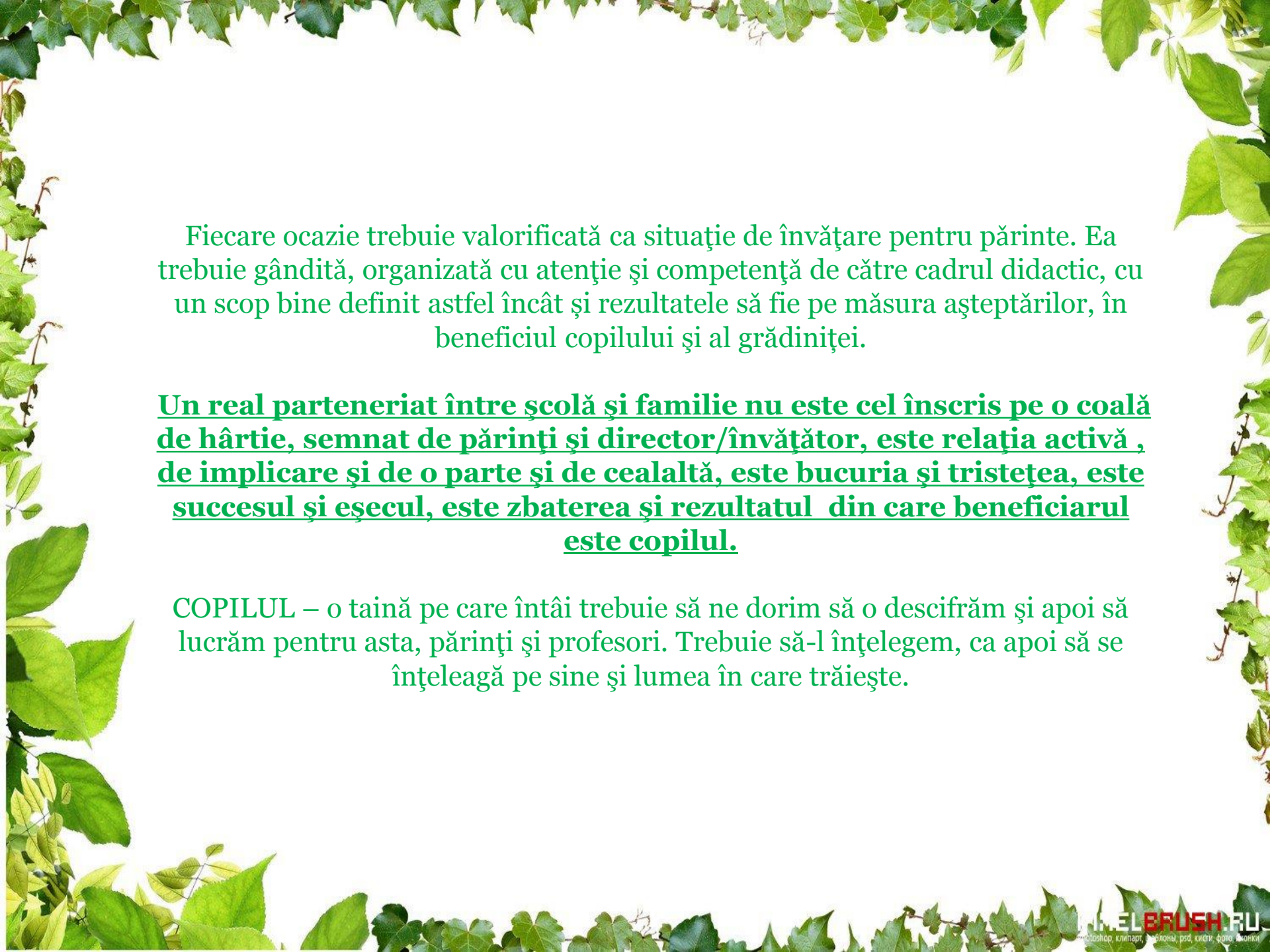
Familia **are dreptul** de a se implica în alegerea ofertei educaționale, a carierei de mai târziu, **dar și obligația** de a urmări și sprijini eforturile copilului și ale școlii.

*Părinții, tutorii sau
susținătorii legali ai
copilului au dreptul
de a fi susținuți de
sistemul de
învățământ, pentru a
se educa și a-și
îmbunătăți
aptitudinile ca
parteneri în relația
familie - școală.*

*(ART. 168, aliniatul
3, ROFUIP)*

Anumite proiecte vizează educația părinților. Aceștia sunt invitați să participe la sesiuni de formare menite să-i ajute să-și dezvolte abilitățile parentale sau să-și îmbunătățească cunoștințele: ateliere de formare pe anumite teme, cursuri de formare continuă, acces la material de formare (cărți, casete video, broșuri). În sfârșit, în unele cazuri se pune accentul pe utilizarea comitetelor consultative în cadrul cărora părinții formează grupuri de consiliere care se pot interesa de diferite probleme care privesc școala, fie ele de ordin socio-cultural, financiar, administrativ sau pedagogic.

Fiecare ocazie trebuie valorificată ca situație de învățare pentru părinte. Ea trebuie gândită, organizată cu atenție și competență de către cadrul didactic, cu un scop bine definit astfel încât și rezultatele să fie pe măsura așteptărilor, în beneficiul copilului și al grădiniței.

Un real parteneriat între școală și familie nu este cel înscris pe o coală de hârtie, semnat de părinți și director/învățător, este relația activă, de implicare și de o parte și de cealaltă, este bucuria și tristețea, este succesul și eșecul, este zbaterea și rezultatul din care beneficiarul este copilul.

COPILUL – o taină pe care întâi trebuie să ne dorim să o descifrăm și apoi să lucrăm pentru asta, părinți și profesori. Trebuie să-l înțelegem, ca apoi să se înțeleagă pe sine și lumea în care trăiește.

Posibilitatea de manifestare a propriului stil de comportament în relația cu copiii a dus la nenumărate cazuri în care copilului nu îi este asigurat traiul dovedit prin drepturile prevăzute în lege. Așa se face că zilnic aflăm povești triste în care părinții sunt cei dintâi care le încalcă drepturile micuților. Cel mai adesea, dreptul la educație este inhibat, și, ca o consecință a retragerii copiilor de la școală sau chiar a neînceperii acestui stadiu obligatoriu din viața fiecărei persoane, părinții ajung să încalce și dreptul copiilor la protecția împotriva exploatării lor de orice natură. Lucruri pe care un părinte nu ar putea să le facă propriului copil, datorită însuși statutului său de ființă care dă viață unei alte ființe, el le face. Își trimite copilul la muncă forțată, îl învață să cerșească, îl predă traficantilor, îl neglijează și îl abuzează. Și mai ales, mult mai frecvent, îi aplică rele tratamente capabile să îi pună viața în pericol, deși în Legea privind protecția și promovarea drepturilor copilului, la art. 90, este menționat expres: *Sunt interzise aplicarea pedepselor fizice sub orice formă, precum și privarea copilului de drepturile sale de natură să pună în pericol viața, dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală sau socială, integritatea corporală, sănătatea fizică sau psihică a copilului, atât în familie cât și în orice instituție care asigură protecția, îngrijirea și educarea copiilor.*

Este cert că între ceea ce scrie în lege și ceea ce se întâmplă în realitatea înconjurătoare există diferențe uriașe, care nu vor fi înlăturate probabil niciodată, deoarece teoria imitației va dăinui și peste generațiile viitoare, iar lucrurile mai puțin bune vor fi și ele copiate în egală măsură cu celelalte. Și nicio forță specială a naturii nu va reuși să schimbe defectele societății dacă noi, oamenii, nu vom încerca să facem asta prin propriile puteri.

A decorative border of green ivy leaves and vines frames the top, bottom, and sides of the page.

Dascălul, în calitatea sa nouă de manager, care este tot mai mult promovată de învățământul modern, trebuie să conducă cu maximă eficiență relațiile cu părinții, transformându-și-i în aliați și colaboratori. El e veriga între școală și familie, e educator și partener al educației, e consultant al părinților, este "o făclie care se stinge luminând pe alții".

Într-un parteneriat real familie - școală funcția educativă a școlii se împletește concret cu funcția și îndatoririle școlii, ambele instituții completându-se reciproc în educarea și creșterea armonioasă a elevului. Părinții toarnă temelia marelui edificiu, supraveghează nu doar primii pași ai copilului, ci și pe următorii. Noi, dascălii, revărsăm din cupa înțelepciunii și a pasiunii, punem în balanță toleranță cu exigență și astfel, împreună, contribuim la modelarea ființei umane, având în minte vorbele lui Plutarh "consideră elevul o făclie pe care să o aprinzi astfel încât mai târziu să lumineze cu o lumină proprie"

Joyce Maynard afirma:

“ Copiii nu sunt singurii care cresc. Și părinții cresc. Tot așa cum noi ne privim copiii, să vedem ce fac cu viețile lor, tot așa ne privesc și ei pe noi, să vadă ce facem noi cu ale noastre. Nu le pot spune copiilor mei să ajungă până la stele. Tot ce pot face e să mă întind spre ele.”

Vă mulțumesc pentru atenție!
Prof. Marcela Cernencu

